

Quines ganes de ser espanyol!

Divendres passat es va celebrar la final de la Copa del Rei de futbol. La jugaven el Reial Madrid i l'Atlètic de Madrid. Es jugava a Madrid, al Santiago Bernabéu. Tot ben madrileny, tot ben espanyol, amb flaïre a Constitució i sense xiulada al rei espanyol per una vegada. No vaig veure el partit. Però sí que em vaig fixar en una pancarta que es va poder veure en un dels gols (no es van controlar tan les banderes i missatges com en d'altres anys). El cartell, ben visible, deïa en castellà ?Kosovo és Sèrbia?. Ostres! Quina preocupació sobre geopolítica europea que tenen els aficionats al futbol així de sobte. Quina mostra de suport al govern espanyol per a que segueixi sense reconèixer Kosovo, tot i que Sèrbia ja ho ha fet.

No és el cas, fora bromes. Aquesta pancarta, que he llegit que estava al sector dels aficionats més radicals del Real Madrid, és la gran metàfora (sí, nosaltres som Kosovo en aquest cas). Tot això, tot aquest moment que estem vivint té a veure amb la possessió. Sí, és un xoc de sobirania política. Un xoc de legitimitats institucionals. Un xoc de cultures, de maneres de fer. Però sobretot és qüestió de propietat. De qui és què? Som una possessió, insisteixo. Però no ve per una tradició històrica imperialista, o no només. Avui en dia Espanya no té cap relació intel·lectual amb Catalunya, i això repercuteix en la política. Ningú pot entendre, ni fer entendre, que som una altra realitat, un altre país. No hi ha marxa enrere. No ens entenen i no els volem. Ja està.

I què fa Espanya? Oferir alternatives? Seduir-nos? Doncs més aviat no. Passem del LAPAO aragonès a la persecució contra el terme nazi ?País Valencià?, sense oblidar la situació del català a l'escola balear. Ens rodegen i assetgen amb la llengua i ens asfixien amb la caixa. Ens toquen la gònada de mala manera. Ens ataquen per l'escola, pels fills. Inadmissible. La Llei Wert, o LOMCE, és una autèntica vergonya. En general (no reconeix la tasca de les escoles bressol) i en particular pel cas català en relació a la llengua.

Només faltava un homenatge a la División Azul! És de pel·lícula italiana surrealista, però a Sant Andreu de la Barca. L'any 2013 homenatjant a qui va lluitar amb els nazis. A banda de les lectures òbvies, no és totalment extemporani i grotesc? Cal tenir memòria sí, i sentit comú sobretot. Amb tot, diversos dirigents del Partit Popular (que en les darreres eleccions va arribar a tenir 471.197 vots, un èxit a Catalunya) fa dies que ens diuen nazis. Fa de mal dir. Molts d'aquests dirigents populars provenen de l'*apparatchik* franquista. Ells, els franquistes, van ser els que ajudaven als nazis. Eren molt amics.

Potser és oportunista, absurd o obvi, però el debat sobre el franquisme, que semblava superat (o enterrat), és ben viu. És un substrat plenament vigent, que cada cop apareix a la superfície amb més facilitat. Ningú se n'amaga. I això fa pensar que potser sempre ha estat així, que aquesta trentena anys de democràcia han estat una comèdia. No hi ha res a fer. Quines ganes de ser espanyol! Amb mi que no hi comptin.